

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Siwek (sprawozdawca)

w sprawie skargi T. N.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w [...]

w sprawie VI S [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 października 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Dnia 10 czerwca 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła osobiście sporządzona przez T. N. skarga na przewlekłość postępowania. Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie VI S [...] toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w [...], w VI Wydziale Cywilnym oraz przyznanie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (tzw. przymus adwokacko - radcowski), przy czym wymogu tego nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy

prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87¹ § 2 i 3 k.p.c.). Przymus adwokacko - radcowski stosuje się więc także do rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy skargi na przewlekłość postępowania uregulowanej w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Skarga sporządzona przez samą stronę, pozbawioną zdolności postulacyjnej, jest więc z mocy ustawy niedopuszczalna (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2017 r., III SPP 32/17, LEX nr 2310104) i podlega odrzuceniu na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z 398⁶ § 3 k.p.c. i art. 87¹ § 1 k.p.c.

Nadto należy zaznaczyć, że od dawna w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że art. 3 ustawy z 17 czerwca 2004 r. zawiera zamknięty katalog postępowań, których może dotyczyć skarga o stwierdzenie przewlekłości w sprawie (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, LEX nr 1129040; z 9 stycznia 2018 r., KSP 21/17, LEX nr 2469511; z 12 stycznia 2017 r., WSP 2/16, LEX nr 2183520). Artykuł 3 ustawy o skardze na przewlekłość nie przewiduje możliwości wniesienia skargi na przewlekłość w przypadku postępowań, które same dotyczą skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. Skarżący wniósł skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w [...] (VI S [...]), którego przedmiotem była skarga na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w W. (XXV C [...]) i z tego też powodu przedmiotowa skarga jest niedopuszczalna.

Ze względu na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.